

Ποιμαντικές απαντήσεις στις ατομοκρατικές προκλήσεις της οικογένειας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1SjMS1P>]

Εντός των παραπάνω πλαισίων μπορεί να επικαιροποιηθεί καλύτερα και η κανονική επιταγή για αφορισμό όσων δεν τηρήσουν με ακρίβεια τα διαλαμβανόμενα από τον κανόνα, αφού η ποιμαντική κατάδειξη των ορίων, η υπέρβαση των οποίων συνιστά παρεκτροπή από το ορθόδοξο ήθος, μπορεί να συμβαδίσει με μια διαδικασία ενεργοποίησης της διαδικασίας ακύρωσης της αμαρτίας. Εξάλλου, ακόμα και ο αφορισμός στην πρώτη Εκκλησία ήταν συνδεδεμένος με την ελπίδα αποθεραπείας του ανθρώπου, διότι σκοπός της Εκκλησίας είναι η σωτηρία και όχι η δίκη και η καταδίκη^[134].

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr

Με όλες τις παραπάνω σκέψεις μας επιχειρήσαμε να προσεγγίσουμε από ποιμαντικής απόψεως, προβλήματα τα οποία απορρέουν από την επιλογή νέων μορφών συμβίωσης εκ του σύγχρονου ανθρώπου. Όπως διαπιστώθηκε, τις σύγχρονες αυτές μορφές συμβίωσης διέπει μια ατομοκρατική αντίληψη περί συνύπαρξης των δύο φύλων, που έρχεται σε ευθεία αντιπαράθεση με τη θεολογική διδασκαλία της Εκκλησίας περί αλληλοπεριχώρησης των συζύγων. Γι'αυτό άλλωστε χαρακτηρίζονται και ως εκτροπή. Οι ποιμένες της Εκκλησίας, οι οποίοι « λεντίω ζωννύμενοι » είναι επιφορτισμένοι με την επισυναγωγή των λογικών προβάτων του Χριστού στην ποίμνη της Εκκλησίας, οφείλουν να εργαστούν συστηματικά και να αναλάβουν όλες εκείνες τις απαραίτητες ποιμαντικές δράσεις προς αντιμετώπιση των σχετικών προβλημάτων.

Οι χριστιανοί πρέπει να διδαχθούν ότι « η καινή εν Χριστώ ζωή, την οποία καλούνται να γευτούν από κοινού οι σύζυγοι, δεν είναι ανέμελη, ανεύθυνη, ζωή ξεγνοιασιάς, χωρίς κόπο. Έχει μεγάλες και ουσιαστικές χαρές, ειρήνη πολλή και βαθύτατη, οι οποίες όμως επιτυγχάνονται σιγά – σιγά και διατηρούνται και επαυξάνονται μέσα από μια σταυρική ζωή^[135] ». Αν οι χριστιανοί δεν εξοικειωθούν μ'αυτές τις αλήθειες, οι παραπάνω εκτροπές ενδέχεται να ενδυναμωθούν ακόμα περισσότερο και να εκδηλωθούν με νέες και ακόμα πιο πολύπλοκες μορφές. Γι'αυτό και η δραστηριοποίηση των σύγχρονων ποιμένων προς αυτή τη κατεύθυνση καθίσταται εκ των ων ουκ άνευ επιτακτική και αναπόφευκτη. Ελπίζουμε οι προτάσεις που αναπτύξαμε στο παρόν πόνημα να συνδράμουν στην σχετική επί του θέματος επιστημονική έρευνα και να εμπλουτίσουν το θεολογικό διάλογο περί του συγκεκριμένου προβλήματος στο χώρο της ποιμαντικής επιστήμης.

[Τέλος]

[134] Σμέμαν Α., « Η Εξομολόγηση », *Ανάπλασις* 1970, σσ. 5-7, 11-12.

[135] Ευθυμίου Κ., όπ. παρ. σσ. 21-22.